

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl soudcem Mgr. Jiřím Vaňkem ve věci

žalobkyně: **COOL CREDIT, s.r.o., IČO 02112621**
sídlem Václavské náměstí 841/3, 110 00 Praha

proti
žalovanému:

o zaplacení 16 990 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 10 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 12,75 % ročně od 23. 8. 2024 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobkyni částku 6 990 Kč, s úrokem z prodlení ve výši 12,75 % ročně z částky 13 250 Kč od 10. 8. 2024 do 22. 8. 2024, s úrokem z prodlení ve výši 12,75 % ročně z částky 3 250 Kč od 23. 8. 2024 do zaplacení a náklady spojené s uplatněním pohledávky ve výši 2 500 Kč, se zamítá.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení v částce 466 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se vůči žalovanému domáhala zaplacení shora uvedené částky s příslušenstvím, neboť s žalovaným uzavřela dne 10. 7. 2024 smlouvu o zápůjčce na jejíchž základě poskytla žalovanému peněžní prostředky v celkové výši 10 000 Kč. Podle smlouvy o zápůjčce se žalovaný zavázal vrátit částku 10 000 Kč spolu s poplatkem za poskytnutí zápůjčky ve výši 3 250 Kč. Tyto částky byly splatné dne 9. 8. 2024. Žalovaný však částku neuhradil řádně a včas, je v prodlení

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Romana Bursíková.

s plněním peněžitého závazku a žalobkyně proto požaduje též smluvní pokutu, účelně vynaložené náklady v souvislosti s prodlením žalovaného a zákonné úroky z prodlení.

2. Vzhledem k předloženým listinám, jakož i souhlasu žalobkyně s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání již v podané žalobě, vyzval soud žalovaného, aby se ve smyslu ust. § 115a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) i on vyjádřil k tomu, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Zároveň soud připojil doložku, že nevyjádří-li se k této výzvě, bude mít soud za to, že proti takovému postupu nemá námitek (§ 101 odst. 4 o. s. ř.). Žalovaný se v určené lhůtě na výzvu soudu nevyjádřil a soud proto rozhodoval na základě listinných důkazů založených ve spise.
3. Soud má z listinných důkazů, a to konkrétně ze smlouvy o zápůjčce ze dne 10. 7. 2024 ve spojení s všeobecnými obchodními podmínkami žalobkyně za prokázané, že mezi žalobkyní a žalovaným došlo dne 10. 7. 2024 k uzavření smlouvy o zápůjčce, ve které se žalobkyně zavázala žalovanému poskytnout zápůjčku v celkové výši 10 000 Kč. Žalobkyně žalovanému poskytla částku v celkové výši 10 000 Kč převedením na účet žalovaného, jak vyplývá z předloženého výpisu z účtu. Zápůjčka byla poskytnuta na účet žalovaného, který žalovaný uvedl. Splatnost zápůjčky byla sjednána na den 10. 7. 2024 spolu s poplatkem ve výši 3 250 Kč za její poskytnutí. Smluvní strany si dále ve smlouvě dohodly smluvní pokutu ve výši 0,1 % z dlužné částky za každý den prodlení. Žalovaný však sjednanou částku nevrátil řádně a včas ani přes opakované upomínání, když na dlužnou částku neuhradil ničeho. Dle žalobních tvrzení činí celkový dluh žalovaného 16 990 Kč, kterou tvoří nesplacená jistina ve výši 10 000 Kč, poplatek za poskytnutí zápůjčky ve výši 3 250 Kč, smluvní pokuta ve výši 3 740 Kč a náklady na vymožení pohledávky ve výši 2 500 Kč za odeslání 5 upomínek (ze dne 16. 8. 2024, 23. 8. 2024, 30. 8. 2024, 8. 9. 2024 a 23. 9. 2024). Žalovanému byla zaslána též předžalobní upomínka, jak vyplývá z upomínky ze dne 24. 4. 2025.
4. Podle ust. § 2390 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), podle kterého přenechá-li zapůjčitel vydlužiteli zastupitelnou věc tak, aby ji užil podle libosti a po čase vrátil věc stejného druhu, vznikne smlouva o zápůjčce. Podle ust. § 2048 o. z. ujedná-li si strany pro případ porušení smluvené povinnosti smluvní pokutu v určité výši nebo způsob, jak se výše smluvní pokuty určí, může věřitel požadovat smluvní pokutu bez zřetele k tomu, zda mu porušením utvrzované povinnosti vznikla škoda. Podle ust. § 1970 o. z. po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, může věřitel, který řádně splnil své smluvní a zákonné povinnosti požadovat zaplacení úroků z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením, neujedná-li si strany výši úroku. Podle ust. § 1 odst. 2 o. z. nezakazuje-li to zákon výslovně, mohou si osoby ujednat práva a povinnosti odchylně od zákona; zakázána jsou ujednání porušující dobré mravy, veřejný pořádek nebo právo týkající se postavení osob, včetně práva na ochranu osobnosti. Podle § 420 odst. 1 o. z. kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, je považován se zřetelem k této činnosti za podnikatele. Podle § 573 o. z. se má za to, že došla zásilka odeslaná s využitím provozovatele poštovních služeb došla třetí pracovní den po odeslání. Podle § 576 o. z. týká-li se důvod neplatnosti jen takové části právního jednání, kterou lze od jeho ostatního obsahu oddělit, je neplatnou jen tato část, lze-li předpokládat, že by k právnímu jednání došlo i bez neplatné části, rozpoznala-li by strana neplatnost včas. Podle § 580 odst. 1 o. z. je neplatné právní jednání, které se přičí dobrým mravům, jakož i právní jednání, které odporuje zákonu, pokud to smysl a účel zákona vyžaduje. Podle § 588 odst. 1 o. z. soud přihlédne i bez návrhu k neplatnosti právního jednání, které se zjevně přičí dobrým mravům, anebo které odporuje zákonu a zjevně narušuje veřejný pořádek. Podle § 2991 odst. 1 o. z. kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil. Podle § 2993 o. z. plnila-li strana, aniž tu byl platný závazek, má právo na vrácení toho, co plnila. Podle Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Romana Bursíková.

§ 2 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „ZSÚ“), je spotřebitelským úvěrem odložená platba, peněžitá zápůjčka, úvěr nebo obdobná finanční služba poskytovaná nebo zprostředkovaná spotřebiteli.

5. Soud se nejprve zabýval platností smlouvy o zápůjčce, neboť k případné absolutní neplatnosti smlouvy soud přihlíží ex offio a účastník v takovém případě nemusí tvrdit a namítat neplatnost takového úkonu, neboť soud je povinen zkoumat všechny důvody absolutní neplatnosti (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 833/2008). V dané věci byl dle předložené smlouvy o zápůjčce, která je smlouvou o spotřebitelském úvěru ve smyslu citovaného § 2 odst. 1 ZSÚ, sice formálně nebyl sjednán žádný úrok ze zápůjčky, smlouva výslovně uvádí, že zápůjční úroková sazba činí 0 %, přesto však podle téže smlouvy činí roční procentní sazba nákladů činila 2 969 %. Žalovaný byl tedy v dané věci dle smluvních ujednání povinen v bezprostřední souvislosti s poskytnutím zápůjčky zaplatit žalobkyni částku 3 250 Kč formálně označenou jako „poplatek ze zápůjčky“. Tento poplatek spolu s jistinou měl žalovaný splatit do 30 dnů; právě proto roční procentní sazba nákladů činila dle uzavřené smlouvy 2 969 %. Jednotlivá smluvní ujednání nelze vytrhovat z kontextu celé smlouvy, ale naopak je třeba každé z nich posoudit v souvislosti s ostatními. Z předložených smluv a obou dodatků je zcela zjevné, že jde o elektronicky vyhotovené smlouvy formulářového typu, kdy se ve smlouvě mění jen několik základních údajů. Administrativa tohoto typu elektronických formulářových smluv, je jednoduchá, rutinní a rychlá, takže nevede k takto vysokým nákladům. Sám spotřebitel totiž na internetových stránkách žalobkyně vyplní formulář návrhu na uzavření smlouvy dle jím požadovaných parametrů (čl. 2.9 všeobecných podmínek) a odešle návrh na uzavření smlouvy prostřednictvím internetových stránek žalobkyni, tedy je to spotřebitel, kdo vyplňuje údaje do systému žalobkyně a podle spotřebitelem zadaných údajů se sestaví smlouva, popř. její dodatek. Je obecně známou skutečností, že peníze mají samy o sobě cenu, která se vyjadřuje úrokovou mírou. Žalobkyně je podnikatelkou, obchodní společností, která dle čl. 2. 4 všeobecných podmínek jako věřitel poskytuje předem neomezenému okruhu spotřebitelů zápůjčky na svých internetových stránkách, tedy poskytování zápůjček (spotřebitelských úvěrů) je předmětem jejího podnikání (což plyne též z veřejného rejstříku). Podnikání je ze své vlastní podstaty založeno na snaze o dosažení zisku, tedy v dané věci na získání hodnoty plynoucí z žalobkyní poskytovaných finančních prostředků. Tyto úvahy ve spojení s nepřiměřenou výší poplatků za formulářové elektronické smlouvy, jejichž údaje zadává do systému sám spotřebitel, vedou soudu k jednoznačnému závěru, že žalobkyní stanovený poplatek má ve skutečnosti vést ke generování zisku žalobkyně ze zápůjčky, tedy že jde o skryté úroky ze zápůjčky. Není ovšem přípustné sjednaný kapitalizovaný úrok skryt pod označení poplatků. Úrok totiž představuje příjem spojený s daňovou povinností. Sjednání poplatku, který pojmově slouží k úhradě vzniklých nákladů, avšak ve skutečnosti je úrokem za poskytnutí půjčky (tj. cenou peněz), představuje obcházení zákona, což má za následek absolutní neplatnost ujednání podle § 580 o. z.
6. Soud však shledává absolutní neplatnost smlouvy i z dalšího důvodu. Při výše uvedeném posouzení poplatku stanoveného žalobkyní ve smlouvě, a to jako kapitalizovaného úroku, plyne, že úvěrové zatížení žalovaného odpovídá prakticky shora uvedené RPSN, jinak řečeno, dosahovalo řádově stovek procent. Částka 3 250 Kč je de facto úrokem za poskytnutí zápůjčky, přičemž představuje 32,5 % z poskytnuté částky. Tuto částku měl žalovaný uhradit spolu s dlužnou jistinou do 30 dnů. Výše úroku za den tudíž činila 1,083 % (32,5/30). V případně přepočtu úrokového zatížení na jeden rok pak úrok činil 395,29 % (1,083 % x 365 dní). Obvyklá výše úroků dle obecně dostupného přehledu statistických údajů zveřejněných Českou národní bankou pro období červenec 2024 přitom pro korunové úvěry poskytnutými bankami domácnostem v ČR na spotřebu činila v průměru 9,02 % ročně, tedy jeho faktická výše dosahuje sama o sobě 43 násobku obvyklé hodnoty Ohledně úroků z poskytnutých finančních prostředků

(ať již formou úvěru či zápůjčky) existuje poměrně bohatá judikatura Nejvyššího soudu ČR (dále jen „NS ČR“), kdy lze konkrétně uvést nejprve např. rozhodnutí ve věcech sp. zn. 21 Cdo 1484/2004, sp. zn. 20 Cdo 474/2006, sp. zn. 32 Cdo 2773/2009 a sp. zn. 32 Cdo 3516/2009, od kterých také není žádný důvod se v dané věci odchylovat. Konkrétně v rozhodnutí sp. zn. 21 Cdo 1484/2004 NS ČR dovodil, že „*Nemohou být žádné pochybnosti o tom, že nepřiměřeně vysoké úroky sjednané při peněžité půjčce jsou obecně považovány za odporující obecně uznávaným pravidlům chování a vzájemným vztahům mezi lidmi a mravním principům společenského řádu, a že tedy jsou v rozporu s dobrými mravy.*“ Dále se v něm NS ČR odkázal na svoji ustálenou judikaturu ohledně pojmu dobrých mravů (viz NS ČR sp. zn. 21 Cdo 486/2002) a věc uzavřel se závěrem, že „*Vzhledem k tomu, že dohodnutá výše úroků (ve výši 60 % ročně) podstatně (téměř čtyřnásobně) přesahovala horní hranici této obvyklé úrokové míry, je za tohoto stavu věci odůvodněn právní závěr, že šlo o ujednání, které je v rozporu s dobrými mravy.*“ Podle rozhodnutí NS ČR ve věci sp. zn. 32 Cdo 2773/2009 lze úroky z prodlení „*posoudit z hlediska souladu nebo rozporu s dobrými mravy pouze jako platné či neplatné a nelze je sledovat neplatné jen co do výše, která přesahuje rámec dobrých mravů.*“ Veškerá tato judikatura vydaná za účinnosti zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“) je přitom plně použitelná i za účinnosti o. z. (viz Lavický, P. a kol., Občanský zákoník I., komentář, 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2014, str. 2077 – 2091). I Ústavní soud (dále jen „ÚS“) již v nálezu sp. zn. III. ÚS 4084/12 dospěl k závěru, že úvěrová smlouva s úrokem 79 % ročně a RPSN ve výši 115,32 % ročně naplňuje svým obsahem kritéria zjevné nespravedlnosti a je namístě přistoupit k zastavení exekuce dle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. Tato judikatura se dále prohlubovala a např. nález ÚS ve věci sp. zn. II. ÚS 3194/18 dovodil, že v případě zcela a naprosto zjevného nesouladu přisouzeného plnění s dobrými mravy v neprospěch spotřebitele není vyloučeno, že již tato okolnost sama o sobě může vést k zastavení exekuce dle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. V návaznosti na judikaturu ÚS pak NS ČR v rozhodnutích sp. zn. 20 Cdo 1857/2019, 20 Cdo 3811/2019, 20 Cdo 2884/2019 nebo 20 Cdo 75/2020 uzavřel, že přiznané plnění je ve svém souhrnu natolik nemravné a vedoucí k nepřiměřenému poškození dlužníka, že je namístě exekuci dle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. zastavit bez ohledu na pasivitu dlužníka, s tím, že další okolnosti se stávají podružnými, přičemž šlo o případy, kde se RPSN pohybovala od 94,98 % po 148,17 %, kde dlužník měl při splatnosti v průměru 3 až 4 roky zaplatit 2x až 3x víc, než byla poskytnutá částka. Podepsaný soud má v souladu s právním názorem odvolacího Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře (např. rozsudek č. j. 15 Co 61/2022–69 ze dne 12. 4. 2022), že uvedené právní závěry NS ČR a ÚS, které ve své většině byly vysloveny v rámci exekučního řízení, jsou o to více použitelné i pro řízení nalézací. Podle uvedeného rozhodnutí: „*exekuční řízení je totiž už z principu určeno pouze pro faktický výkon rozhodnutí, nikoliv tedy pro nalézání práva a pro přezkum exekučního titulu. I proto je vhodné a účelné, aby se posouzení platnosti spotřebitelských smluv o úvěru přesunulo už do řízení nalézacího, v němž je vydáváno meritorní rozhodnutí a jež je svou podstatou určeno k tomu, aby v něm byly posouzeny všechny relevantní aspekty hmotného práva.*“

7. Podle výše uvedené judikatury NS ČR, která navazuje na judikaturu ÚS (viz celá řada rozhodnutí Ústavního soudu uváděná ve zmíněných rozhodnutích NS ČR), je třeba zkoumat neplatnost spotřebitelských smluv týkajících se poskytnutí peněžních prostředků (např. ve formě úvěru, půjčky nebo koupě najaté věci) nikoli izolovaně, ale v celém souhrnu uzavřené spotřebitelské smlouvy, neboť není přípustné nepřiměřené vychýlení v právech a povinnostech stran v zásadní neprospěch spotřebitele. Ve výše uvedených rozhodnutích, která se týkala další fáze uplatnění práva v exekučních řízeních, a to právě ve věcech spotřebitelských smluv o poskytnutí peněžních prostředků, bylo dovozeno, že v případě takovéto nepřiměřenosti se neplatnost vztahuje na celý závazkový vztah. NS ČR dovodil, že pokud jsou povinnosti dlužníka ve svém kontextu nepřiměřené jeho právům, že je na místě exekuci zcela zastavit a tedy smlouvu je třeba jako celek považovat za neplatnou (viz v podrobnostech shora uvedená judikatura). Tak je tomu i v dané věci. Jednotlivá ujednání dané smlouvy o zápůjčce poskytnuté podnikatelem spotřebiteli jsou natolik provázaná, že je nelze od sebe oddělit, neboť bez shora uvedeného poplatku, tj. skrytého Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Romana Bursíková.

kapitalizovaného úroku, který suploval sjednané „nulové“ úroky, by žalobkyně peněžní prostředky žalovanému nepůjčila, tedy neplatná je celá smlouva o zápůjčce se spotřebitelem, tedy smlouva o spotřebitelském úvěru. Nad to žalobkyně stanovila ve smlouvě další sankce vůči spotřebiteli, a to smluvní pokutu ve výši 0,1 % denně z dlužné částky, a též další poplatky v nepřiměřené výši 500 Kč za jednu písemnou upomínku; i z částky v přesné výši 500 Kč je zřejmé, že jde o poplatek a nikoli o skutečné faktické náklady. Tyto zpoplatněné upomínky navíc žalobkyně zasílala žalovanému v řádu několika málo dnů, zhruba každý týden, a to po dobu více než měsíc, což je zjevně zcela neúčelné a jen to dokresluje snahu žalobkyně získat další příjem z tohoto poplatku za upomínky. Z uvedeného ujednání plyne též nevyvážený vztah mezi účastníky smlouvy, neboť ve prospěch spotřebitele ve smlouvě o zápůjčce žádná smluvní pokuta sjednána nebyla. Její ustanovení ve svém souhrnu zakládají tak nevýhodný a nevyvážený vztah mezi věřitelem a dlužníkem, že způsobují absolutní neplatnost smlouvy. Pro úplnost lze dodat, že neobstojí ani argumentace, že se jednalo o vyjádření svobodné vůle účastníků s důsledky *pacta sunt servanda*, neboť korektiv dobrých mravů se uplatňuje právě na smluvní ujednání. Smluvní ujednání přece nejsou vyloučené ze soudního přezkumu, naopak tyto musí soud *ex offio* vždy přezkoumávat z hlediska souladu s dobrými mravy. „Následkem rozporu s dobrými mravy je podle § 580 odst. 1 neplatnost právního jednání, ve spojení s ustanovením § 588 je třeba dospět k závěru, že se jedná vždy o neplatnost absolutní.“ (viz výše uvedená odborná literatura, str. tamtéž). Na toto posouzení nemá žádný vliv ust. § 1793 o. z. nebo § 1813 o. z., neboť jimi nejsou vyloučena ustanovení o absolutní neplatnosti právního jednání, které je zjevně v rozporu s dobrými mravy; právě k takovému absolutně neplatnému právnímu jednání došlo v dané věci. K tomu lze ještě dodat, že v daném případě se jednalo o vztah spotřebitele a podnikatele, kde za použití definice průměrného spotřebitele (viz Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2005/29/ES) nelze objektivně očekávat, že si spotřebitel bude při podpisu smlouvy vědom, že pod pojmem „administrativní poplatek“ se bude, byť třeba jen zčásti, ukrývat smluvní úrok. Takové jednání podnikatele je zjevně nemravné.

8. Z výše uvedených závěrů vyplývá, že poskytnutí peněžních prostředků žalovanému je s ohledem na absolutní neplatnost smlouvy o zápůjčce třeba posoudit jako plnění bez právního důvodu, tedy bezdůvodné obohacení dle citovaného ust. § 2991 odst. 1 o. z. Toto jiné právní hodnocení nevyžadovalo poučení dle ust. § 118a odst. 2 o. s. ř., neboť toto soud poskytuje jen za předpokladu, kdy je třeba, aby účastník v této souvislosti doplnil vyličení rozhodných skutečností. Tak tomu v posuzované věci nebylo, žalobkyní vyličené skutečnosti a předložené důkazy pro rozhodnutí soudu poskytují dostatečný základ. Jak již bylo výše uvedeno, žalobkyně poskytla žalovanému částku 10 000 Kč, žalovaný žalobkyni přitom neuhradil ničeho, a proto je důvodný nárok žalobkyně co do částky 10 000 Kč. Ta byla žalobkyni přiznána výrokem I., neboť žalovaný musí své bezdůvodné obohacení v této výši žalobkyni jako ochuzené vydat, neboť má právo na vrácení toho, co bylo plněno (§ 2993 o. z.). Důsledkem absolutní neplatnosti smlouvy o zápůjčce je neplatnost všech jejích ujednání, tj. včetně ujednání o splatnosti, a je proto nutno v souladu s § 1958 odst. 2 o. z. dovodit splatnost pohledávky bez zbytečného odkladu, tj. následujícího dne po doručení výzvy. Výzvu žalobkyně ze dne 16. 8. 2024 k zaplacení dluhu žalovaného ihned je možné dle faktického obsahu považovat za výzvu k vydání bezdůvodného obohacení žalovaného. Podle výše citovaného § 573 o. z. se má za to, že výzva byla žalovanému doručena dne 21. 8. 2024. Žalovaný tedy mohl včas plnit následujícího dne po doručení výzvy, tj. dne 22. 8. 2024, avšak protože svůj dluh nezaplatil, je důvodný nárok žalobkyně na úroky z prodlení z této dlužné jistiny počínaje od 23. 8. 2024, od kdy byl již žalovaný v prodlení s plněním vzniklého bezdůvodného obohacení, když výše žalobkyní požadovaných úroků z prodlení je v souladu s nařízením vlády č. 351/2013 Sb. Výrokem II. byl pak zamítnut nárok na žalobkyní požadovanou další částku jistiny a poplatků za zaslání pěti upomínek ve výši 2 500 Kč (5 x 500), jakož i úroků z úvěru, a to právě vzhledem k výše podrobně zdůvodněné absolutní neplatnosti celé smlouvy o úvěru, tedy i těchto ujednání. Pokud jde o příslušenství pohledávky Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Romana Bursíková.

v podobě dalších požadovaných úroků z prodlení, soud pro vyčerpání žalobního petitu zamítl rovněž nárok na požadované úroky z prodlení do 22. 8. 2024, kdy byl poslední den včasného splnění bezdůvodného obohacení vzniklého žalovanému, a dále pak z částky rozdílu přiznané částky oproti návrhu žalobkyně, a to vzhledem k jejich akcesoritě. Lhůta k plnění ve výroku I. byla stanovena dle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř.

9. O náhradě nákladů řízení rozhodoval soud podle § 142 odst. 2 o. s. ř., neboť úspěch žalobkyně v dané věci byl jen částečný. Žalobkyně se domáhala zaplacení částky 16 990 Kč, ale úspěšná byla co do částky 10 000 Kč, což představuje její úspěch ve výši 58,9 % a úspěch žalovaného ve výši 41,1 %, tedy čistý úspěch žalobkyně (po odečtení neúspěchu žalobkyně od jejího úspěchu) činí 17,8 %. Vynaložené náklady řízení žalobkyně sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 800 Kč a z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená podle ust. § 14b odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 400 Kč a paušální náhrada výdajů stanovená dle odst. 5 stejného ustanovení v částce 100 Kč za každý ze tří úkonů právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení, výzvu k plnění se základním skutkovým a právním rozbohem předcházející návrhu ve věci samé a návrh ve věci samé) a dále dle ust. § 137 odst. 3 o. s. ř. daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % stanovená ze základu ve výši 1 500 Kč částkou 315 Kč; celkové náklady řízení tedy činily 2 615 Kč. Žalobkyni z této částky náleží dle míry čistého úspěchu 17,8 %, což činí po zaokrouhlení na celé koruny 466 Kč. Platební místo vyplývá z ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho stejnopisu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu v Táboře. Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí soudu, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Tábor 24. února 2026

Mgr. Jiří Vaněk v. r.
soudce